

Arrest

nr. 322 698 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ROBERFROID *loco* advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 juni 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 28 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, O(...) K(...) A(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1999 in Chaardara district in de provincie Kunduz. Maar toen u ongeveer 9 jaar oud was, bent u verhuisd naar het dorp Sai Darak Karti Amir Mohammad Shaheed in district Nahi 3. U woonde daar samen met uw ouders, uw jongere broer en uw jongere zus. U bent tot de 3de of 4de graad naar school gegaan en bent 1 of 2 jaar naar de madrassa gegaan. U bent verloofd met K(...) A(...), maar u heeft geen kinderen. U had een winkel in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Uw grond bevond zich in het dorp waar de taliban de controle hadden, maar uw winkel bevond zich recht tegenover een groot politiestation. U ging vaak van uw winkel naar het dorp en omgekeerd. Op een dag vroeg de politiecommandant A(...) u om informatie te verstrekken over de taliban in uw dorp, onder andere waar hun verblijfplaatsen zijn. Drie weken lang heeft hij u aangespoord om voor hen te spioneren, maar u weigerde. Uiteindelijk had u geen andere keuze dan toe te geven en te spioneren omdat de politie u anders zou afpersen. Tijdens die periode hebben de taliban u ook verschillende keren bij het politiestation gezien, waardoor u tweemaal door hen gestopt werd. Eenmaal aan de rivierbedding en eenmaal in de moskee. Ze vroegen telkens wat u daar in het politiestation deed. U antwoordde dat u een winkel heeft en dat de politie daar hun boodschappen kopen. U heeft uiteindelijk drie weken lang gespioneerd, waarbij u belangrijke informatie heeft kunnen verkrijgen bij enkele talibanvrienden over een depot waar de taliban hun gevangenen vasthield. Nadat u de politie had geïnformeerd over dit depot deed de overheid een militaire operatie. Tijdens de aanval op het depot zijn 15 tot 16 talibanleden gedood, onder wie drie commandanten. Toen u terug thuis was, belden de taliban u direct op. Ze wisten via hun informanten in de andere winkels dat u degene was die hen verklikt heeft. Ze belden en zeiden dat u uzelf moest presenteren. Daarom ging u naar de zoon van uw tante en legde u hem de situatie uit. Hij nam u direct mee naar Bandar, in Kabul. Uw vader wist daarentegen niet van het incident dat had plaatsgevonden. Dus wanneer de taliban uw vader belden, ging hij ernaartoe. De taliban hebben hem voor drie dagen gevangen gehouden. Toen ze tegen hem hebben gezegd wat u had gedaan, antwoordde hij dat ze u mogen ondervragen en als blijkt dat u het inderdaad zou gedaan hebben, dan mogen ze met u doen wat ze maar willen. Uiteindelijk hebben de taliban uw vader vrijgelaten omdat de dorpsouderen garant voor hem stonden en de taliban verzekerden dat hij van niets wist.

U bent in 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, waar u meer dan een jaar verbleef, Bosnië, Roemenië, enkele onbekende landen en Duitsland heeft ongeveer 2.5 jaar geduurd. U heeft in Roemenië op 24 april 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 29 juni 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Roemenië, dat dit aanvaardde. U bleef echter in België.

U vreest bij terugkeer niet vergeven te worden door de nieuwe talibanoverheid omdat u een spion bent. Na de machtsovername kwamen de taliban opnieuw naar uw vader. Hij moest zich driemaal presenteren bij hun rechtbank. Ze zeiden dat ze weten dat uw vader u naar België heeft gestuurd en dat u voor de voormalige autoriteiten heeft gespioneerd. Sindsdien zit uw vader voor reeds 6 maanden opnieuw in hun gevangenis. Verder is uw familie na uw vlucht eenmaal betrokken geraakt bij willekeurig oorlogsgeweld.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u uw eigen taskara neergelegd, alsook de papieren en elektronische taskara van uw vader en de taskara van uw jongere broer en zus. Daarnaast heeft u ook een brief van de dorpsoudsten neergelegd en enkele foto's en video's van de regio in Afghanistan waar u woonde en werkte, waaronder uw winkel, het politiestation en een foto van uw broer met een gebroken arm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de taliban bespioneerde heeft voor de overheid. Zo stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante inconsistenties en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld die uw algemene geloofwaardigheid op de helling plaatsen.

Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom u ook nog maar het minste risico zou nemen om de taliban te verklikken. U verklaarde zelf dat wie werkt voor de overheid, of wie de overheid helpt of wie zelfs nog maar contact met de overheid heeft, simpelweg gedood wordt door hen (CGVS, p. 11-12). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde handelingen kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken van samenwerking met de overheid. Uw verklaringen bevestigen ook dat u maar al te goed beseft hoe gevaarlijk het voorstel van de commandant was. Zo heeft u zelf ook tegen de commandant gezegd dat iemand anders die taak op zich kan nemen omdat u en uw vader hiermee problemen kunnen krijgen (CGVS, p. 16-17). Echter bleken deze zaken u toch niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen. U stemde bijgevolg toe, dit omdat u enerzijds niet bestempeld wilde worden als talibanlid en anderzijds omdat de commandant beloofde u veilig te houden door u ofwel naar een andere provincie of zelfs het land uit te sturen als u problemen zou ondervinden (CGVS, p. 16-17). Het is toch wel bevreemdend dat juist dit laatste u overtuigde. De taliban gearresteerd krijgen, wat zoals u zelf aanhaalde ook door iemand anders en beter gekwalificeerd uitgevoerd kon worden, weegt vermoedelijk toch niet op tegen uw familie in gevaar brengen, hen moeten achterlaten en misschien zelfs uw eigen land moeten verlaten wanneer er zich problemen voordoen. En u kon er met bijna absolute zekerheid van uitgaan dat de taliban meermaals bespioneren wel ging leiden tot grootschalige problemen. Het idee dat u zomaar zonder nadenken uw leven in Afghanistan riskeert en uzelf gemoedwillig aan de gevaren van de reisweg blootstelt voor het laten arresteren van plaatselijke talibanleden is opmerkelijk. Het getuigt ook van weinig interesse voor de gevolgen die dit voor uw familie heeft meegebracht. Dit is zonder enige zekerheid en puur op goed geluk de veiligheid van uzelf en uw familie vergokken. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het meermaals bespioneren en verklikken van de taliban u en uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.

Daaruit voortvloeiend bent u ook nog eens weinig overtuigend over waarom juist u gevraagd werd om de taliban te bespioneren, zeker aangezien u zelf ook verklaarde dat iemand anders dit kon doen (CGVS, p. 16). Zo verduidelijkt u niet welke kennis, kwaliteiten of vaardigheden u de commandant kon bieden wat enigszins zou kunnen verklaren waarom hij zo vastberaden was u te rekruteren voor deze opdracht. De enige concrete reden die u aangeeft is dat u gevraagd werd omdat u van die regio was en daar gronden had waardoor u gemakkelijk in die regio binnen kon geraken (CGVS, p. 16-17). Dit klinkt echter toch wat vergezocht aangezien u eerder had verklaard dat uw winkel zich maar 3 tot 4 minuten of zo'n 20 meter van het huis bevond waar u woonde met uw ouders (CGVS, p. 6). Dan kost het maar weinig moeite om die zogenaamde regio te betreden. Het is bijgevolg moeilijk voor te stellen dat de commandant in een regio geïnteresseerd was die zich op wandelafstand bevond. Daarenboven sprak de commandant u aan omdat hij u persoonlijk kende vermits hij u heeft zien opgroeien (CGVS, p. 16). Ook deze reden is echter niet afdoende om enigszins te verklaren waarom de commandant u zulke grote verantwoordelijkheid zou toebedelen. Zo is het niet duidelijk hoe de commandant zich ervan kon verzekeren dat u hem betrouwbare informatie zou geven. Zoals u zelf nogal laattijdig aangaf, was u immers bevriend met leden van de taliban (CGVS, p. 17). Aangezien de commandant u kende en zelfs heeft zien opgroeien, kan er toch van uitgegaan worden dat hij op de hoogte was van het gegeven dat u niet alleen contact had met leden van de taliban, maar ook nog eens persoonlijk bevriend was met hen. Zulke amicale relaties met leden van de taliban zijn allesbehalve een garantie van uw loyaliteit naar de Afghaanse voormalige autoriteiten toe; iets wat de commandant maar al te goed beseft zal hebben. Bijgevolg is het onaannemelijk dat hij u zou vragen de taliban te bespioneren, niet wetende of u zijn verzoek zou steunen of niet.

Ten tweede kunnen bovenstaande kritische opmerkingen omtrent uw connectie met de commandant evenzeer toegepast worden tegenover uw beweerde vriendschap met de leden van de taliban. Zo blijken uw talibanvrienden zonder enig probleem belangrijke en uiterst geheime informatie met u te delen, enkel en alleen omdat u hen dat vraagt. De enige reden waarom ze u vertrouwen, is omdat u van hetzelfde

dorp was en daar gronden had (CGVS, p. 18). Dit is toch maar een povere verklaring, zeker omdat de taliban u al verdachten van samenwerking met de overheid en u bijgevolg reeds op hun radar stond. Zo bent u tweemaal gestopt door een belangrijk lid van de taliban met een hoge rang met de vraag waarom u zo vaak in het politiestation te vinden was (CGVS, p. 20). U verklaart letterlijk dat die tijd, ze verdachten me, ze wisten niet zeker of ik het deed, ze waren niet zeker, maar na de operatie waren ze zeker dat ik het deed, want ze hebben spionnen (CGVS, p. 18). U impliceert duidelijk dat ze vermoedens hadden. Dat u ook nog eens gestopt wordt door een belangrijk lid van de taliban bevestigt dit gegeven. Immers, als er geen concrete vermoedens van spionage waren, zouden de taliban nooit een belangrijk lid zonder enige reden naar een simpele winkelier sturen. Desalniettemin blijven de gelederen van de taliban u vertrouwen en antwoorden ze zonder verpinken op de meest directe en onverbloemde vragen gaande over zaken zoals geheime depots en gevangenissen (CGVS, p. 19). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, tracht u hun vermoedens te minimaliseren door te herhalen dat ze het niet zeker wisten en u dus niet verdacht werd (CGVS, p. 18). Deze redenering is allesbehalve logisch. Daarenboven wordt de taliban bijzonder nonchalant, naïef en zelfs onpraktisch voorgesteld als zij al hun leden niet waarschuwen over potentiële spionnen. Zo zijn er vermoedens in de allerhoogste rangen van de taliban, maar bereiken ze volgens u niet alle gelederen van de groepering waardoor u met gemak informatie van talibanleden kan ontfutselen. Uw verklaringen omtrent de weinig efficiënte aanpak van de taliban over zulke belangrijke zaken als mogelijke spionnen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ten derde, alsof de taliban nog niet inefficiënt genoeg worden afgebeeld, is ook hun eerste reactie na de aanval van de overheid op hun depot weinig doeltreffend. Vooreerst belden ze u direct op (CGVS, p. 21). Dit telefonisch contact biedt u immers de mogelijkheid om ofwel de autoriteiten te verwittigen of het land te ontvluchten. De logische verwachting zou zijn dat de taliban u opwachtten in het dorp waar ze de controle hadden, zodat ze u met gemak konden opzoeken, bedreigen en meenemen. Op deze wijze had u hen niet zo makkelijk kunnen ontkomen zoals u dat nu wel met gemak is gelukt. Het lijkt toch wel bijzonder onwaarschijnlijk, gezien de reputatie van een actor zoals de taliban, dat de taliban het risico zouden nemen om u te laten ontlopen. Zeker gezien de activiteiten waarvoor u vervolgd zou worden. Daarenboven verklaart u dat de taliban uw vader na het incident 3 dagen lang gevangen hadden genomen. Ze hadden hem gebeld en omdat uw vader niet op de hoogte was van het incident, heeft hij de taliban bezocht waarop hij is gearresteerd (CGVS, p. 15-16). Alsof het nog niet bevreemdend genoeg is dat uw vader niet op de hoogte was van wat er zich had afgespeeld, lieten de taliban hem na 3 dagen alweer vrij om hem dan na de machtsovername alsnog terug te arresteren (CGVS, p. 7-8, 16). Het is enorm onpraktisch en zelfs omslachtig om eerst al die moeite te nemen iemand te arresteren, deze dan kort nadien weer vrij te laten om ze dan alsnog zoveel jaren later opnieuw te arresteren. Dit plaatst toch wel vraagtekens bij de eigenlijke reden waarom uw vader juist is gearresteerd en in de gevangenis zou zitten. Verder maakt u ook geen doorleefde melding van actuele problemen. Zo blijken de taliban na uw vertrek geen contact meer gelegd te hebben met uw familie (CGVS, p. 21). Het is duidelijk dat de manier waarop u de taliban en hun tactische werkwijze in uw relaas afbeeldt toch wel bijzonder naïef is. Zeker gezien wat deze actor in het recente verleden allemaal heeft bereikt, lijkt deze nonchalante houding van de taliban toch wel heel onwaarschijnlijk, wat uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Roemenië, enkele onbekende Europese landen die u doorreisde en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië wel reeds een aanvraag om internationale bescherming. Al staat u in dit land geregistreerd onder een andere naam en geboortedatum, zijnde S(...) A(...) geboren in 2001. Ook wachtte u hier een beslissing met betrekking tot uw aanvraag niet af. Het feit dat u in Roemenië een beslissing niet heeft afgewacht, en u het alsook heeft nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ter staving van uw relaas heeft u verschillende taskara's neergelegd. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familie die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Deze documenten staan daarenboven los van uw beweerde vrees en de door

u ingeroepen asielmotieven. De foto's en video's die u neerlegt, zijn evenmin op directe wijze gelinkt aan uw vrees en tonen slechts willekeurige plaatsen en momentopnames van uw leven in Afghanistan. Deze foto's hebben bijgevolg geen bewijskracht die uw problemen geloofwaardig maken aangezien ze enkel kunnen dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Ze kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. De foto van uw broer in het gips verwijst dan weer naar willekeurig geweld. Ondanks de geweldplegingen die u aanhaalt waar uw broer slachtoffer van is geworden, waar u echter geen medische documenten van aflevert, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen aangezien de situatie in het land sinds de machtsvername door de taliban drastisch is veranderd. Bijgevolg, en gezien u niet aannemelijk maakt al eerder in de negatieve aandacht te zijn gekomen van de taliban, wordt uw vrees voor vervolging door de taliban in de vorm van willekeurig geweld binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht. Het enige document dat een directe link heeft met uw problemen is de brief van de maliks die uw problemen beschrijven. Echter kan u met weinig overtuiging over de inhoud van deze brief praten en blijkt u niet op de hoogte te zijn van wat er eigenlijk geschreven is in de brief, buiten het feit dat het uw problemen vermeldt (CGVS, p. 13). Dit getuigt van weinig interesse naar uw eigen problemen en situatie. Daarenboven blijkt uit de vertaling dat er bitter weinig neergeschreven staat over uw problemen. Zo staat er niet meer dan dat u bedreigd werd door de taliban. Nergens in de brief wordt vermeld dat u ook daadwerkelijk gespioneerd heeft. Daarenboven staat er ook vermeld dat u bent gevlucht in 2018, terwijl u verklaarde gevlucht te zijn in de maand van ramadan in het jaartal 1398 (CGVS, p. 15). Dit staat echter gelijk aan 2019 in plaats van 2018. Gezien de vage en twijfelachtige inhoud van de brief kan er geen geloof meer gehecht worden aan dit document. Aan kopieën en foto's kan hoe dan ook nauwelijks bewijswaarde toegekend worden gezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas.

Gezien voorgaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-

economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Na een inhoudelijke toelichting te hebben gegeven bij een aantal rechtsregels of -beginselen die hij *in casu* geschonden of van toepassing acht, repliceert verzoeker op de motivering van de bestreden beslissing.

Waar de adjunct-commissaris verbaasd is dat verzoeker ermee ingestemd had om met de autoriteiten samen te werken, benadrukt verzoeker dat hij geen andere keuze had dan in te stemmen. Door dit te weigeren zou hij zich namelijk blootstellen aan problemen met militairen en politieagenten in de buurt van zijn winkel, die regelmatige klanten waren en de controle hadden over het gebied waar verzoeker woonde. Hij meent dat hij belemmerd zou worden in zijn dagelijks leven, zich bij de controlepost hebben moeten melden of "onder het geringste voorwendsel" zou worden gecontroleerd. De gevolgen van zijn weigering waren even groot, zo niet groter, dan zijn aanvaarding, zo stelt verzoeker. Bovendien stelt verzoeker dat hij van mening was dat hij de risico's kon beperken, aangezien hij bevriend was met leden van de taliban. Tevens wenst verzoeker te benadrukken dat hij het niet eens is met het talibanregime en zijn samenwerking met de autoriteiten tot op zekere hoogte ook verklaard kan worden door zijn liefde voor zijn land, al is dit niet de doorslaggevende factor.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verbaasd is over het vertrouwen dat in verzoeker werd gesteld, "terwijl verzoekers huis zich op slechts enkele minuten lopen van zijn winkel en dus van de voorzieningen van het leger bevond", betoogt verzoeker dat de spionage niet plaatsvond in Nahi, maar wel in zijn geboortedorp Chardara, waar zijn familie nog steeds hun gronden bezit. Hij licht toe dat Chardara onder controle van de taliban stond, en dat het dorp niet betreden mocht worden door iemand

van het leger of door burgers die geen dorpelingen zijn. Hij stelt dat er niets ongewoons was aan zijn aanwezigheid, aangezien hij *“een kind uit de regio”* was, die pendelde tussen een gebied onder controle van de taliban en een gebied onder controle van de autoriteiten en daarom waardevol was. Hij voegt toe dat de andere dorpelingen niet de gewoonte hadden het dorp te verlaten om zich naar een gebied onder controle van de autoriteiten te begeven. Met betrekking tot het feit dat de commandant hem vertrouwde, voert verzoeker aan dat *“de commandant heel goed had geweten dat verzoeker geen keuze had en eerlijk moest zijn of het risico moest lopen zijn winkel, en dus zijn voornaamste bron van inkomsten, te verliezen”*. Verzoeker wijst tevens op de vertrouwensband tussen hem en de commandant, die uit hetzelfde dorp kwamen en elkaar kenden.

Met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing waar de adjunct-commissaris het niet aannemelijk acht dat verzoeker gemakkelijk vertrouwelijke informatie heeft kunnen verkrijgen van de taliban, terwijl hij al in de belangstelling stond van bepaalde hooggeplaatste leden van de taliban, stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker had inderdaad de aandacht getrokken van bepaalde Taliban-leden. Het is waarschijnlijk om die reden dat hij vervolgens van spionage werd verdacht. Zijn Taliban-vrienden wisten dat verzoeker was ondervraagd over zijn aanwezigheid op het politiebureau. Een van zijn vrienden was toen inderdaad aanwezig. Hij had de toenmalige verklaring van verzoeker gehoord, namelijk dat hij bij de politie betalingen moest innen voor goederen die zij uit zijn winkel waren komen halen, en had daarmee genoeg genomen, zonder dat hij aan het woord van zijn vriend hoefde te twifelen.

Verzoekers vrienden waren geen hooggeplaatste Taliban... Het waren jonge mannen, jonge dorpelingen, die een Kalashnikov wilden dragen en enige macht wilden hebben... Voor hen was het een bron van trots om deel uit te maken van de Taliban. Daarom vertelden zij verzoeker graag over hun situatie, om op te scheppen over wat zij wisten... Het was niet erg moeilijk om informatie van hen te krijgen, aangezien zij slechts geïnteresseerd waren in het tonen van hun beperkte informatie.

Verzoeker wilde erop wijzen dat deze vrienden enkele jaren eerder, bij de val van Kunduz, waren omgekomen.”

Aangaande de reactie van de taliban na de aanval op hun depot, herinnert verzoeker aan het waarschijnlijke misverstand over zijn verblijfplaats. Hij wijst erop dat hij in zijn huis in Nahi was toen de taliban hem opriepen om zich bij hen aan te bieden en dat hij toen niets wist van de aanval. Hij licht verder toe dat hij het aan de zoon van zijn tante vertelde, die hem adviseerde te vluchten, maar niet aan zijn vader omdat hij hem niet ongerust wilde maken en niet verwacht had dat *“de gevolgen van zijn actie op zijn vader zouden vallen”*. Verzoeker stelt dat zijn vader niet achterdochtig was toen hij door de taliban uit zijn dorp werd opgeroepen, daar hij niets wist van de aanval op het depot van de taliban, noch wist dat zijn zoon hen had bespioneerd. Hij werd vrijgelaten dankzij de tussenkomst van de dorpsoudsten nadat hij hen heeft kunnen uitleggen dat hij niet op de hoogte was van de acties van verzoeker en dat de taliban met hem konden doen wat ze wilden, aldus verzoeker. *“De reden voor de arrestatie na de overname was dat de Taliban wisten dat verzoeker zich nu in Europa bevond, onder de “miscreanten”, waardoor zijn vader weer in de problemen was gekomen, hoewel hij op dat moment niet door de dorpschoufden kon worden beschermd...”*, zo stelt verzoeker.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de landen waar hij doorheen is gereisd, stelt verzoeker dat er aanzienlijke tekortkomingen zijn in Griekenland en Roemenië aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat in de brief van de maliks die verzoeker heeft neergelegd vermeld staat dat hij in 2018 gevlucht is terwijl hij verklaarde gevlucht te zijn in de maand ramadan van het jaar 1398, wat overeen zou komen met 2019, stelt verzoeker ervan uit te gaan *“dat er een materiële fout in deze brief staat, waarin een jaartal in de westerse kalender (2018) wordt genoemd in plaats van 1398”*.

Verder stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris naliet om *“de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren”* en betoogt hij dat hij wel uitgenodigd werd voor een tweede persoonlijk onderhoud, maar de analyse van zijn verklaringen vaag en summier is, daar er niet verder ingegaan wordt op zijn werk in winkels die alcohol verkopen en zijn gewijzigde houding ten aanzien van vrouwen (en hun meningen). Hij verwijst hierbij naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst op een door Nansen in oktober 2021 gepubliceerd onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde Nansen verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen, namelijk dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan

enkel blijkt te verslechteren en dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft. In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsvername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden. Dit wordt bevestigd door UNHCR in zijn adviesnota van februari 2022. De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van UNHCR.

Voor 'verwesterde' Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden, zo vervolgt verzoeker, die erop wijst dat UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsvername een negatieve beslissing kregen. Verzoeker betoogt dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden, dat verwesteren volgens de taliban en ook de Afghaanse samenleving gelijkstaat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen en dat Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Nansen staat deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden. Onder verwijzing naar hetzelfde onderzoek van Nansen, merkt verzoeker op dat terugkeerders bovendien het risico lopen om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen en dat terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap kennen. Verzoeker stelt voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijst verzoeker op het arrest met nummer 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar voormeld onderzoek van Nansen, dat bovendien arresten van de Raad verzamelt die in deze lijn oordeelden. Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke verwestering, verwijst verzoeker naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep, zo vervolgt verzoeker. Zij die tot deze groep behoren lopen volgens hem niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Hij wijst er verder op dat ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving. Uit verschillend onderzoek blijkt volgens verzoeker dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld, omwille van hun verblijf in Europa, en dat de actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap, maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden, aangezien dit immers zou ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, aldus verzoeker. Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, leert de ervaring volgens verzoeker dat aan deze woorden weinig geloof gehecht kan worden. Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie die door Nansen werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terug naar Afghanistan keren. Hij meent dat de adjunct-commissaris zich dienaangaande beperkt heeft tot een gedeeltelijke lezing van slechts één rapport van EUAA en nagelaten heeft andere beschikbare informatie te consulteren. Hij vervolgt:

"De verzoeker is zijn land van herkomst al vier jaar verlaten. Hij heeft bijna twee jaar in Turkije verbleven. Hij heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds bijna twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in juni 2021, en is inmiddels dus al bijna twee jaar in België.

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, p. 59-62) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongsens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa."

Verzoeker acht de kans reëel dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, en wijst daarbij op (1) het feit dat hij zijn land reeds meer dan vier jaar geleden verliet en inmiddels bijna twee jaar in België doorbracht, (2) zijn integratie door zijn werk in België, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan, (3) zijn herkomst uit de provincie Kunduz, (4) de problemen die hijzelf en andere leden van zijn familie ondervonden met de taliban, en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit zijn land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd' beschouwd te worden en er ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek.

Wat de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betoogt verzoeker dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 278 700 van de Raad van 13 oktober 2022 en stelt dat er geen intern beschermingsalternatief in Afghanistan bestaat. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan, welke verwachting hij niet in overeenstemming acht met de medewerkingsplicht (*sic*) van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Hij stelt dat het voor hem niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie, enerzijds omdat zijn ouders zouden willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen en anderzijds omdat het contact met zijn familie heel moeizaam zou verlopen sinds de machtsovername, waardoor het erg moeilijk zou zijn om diepgaande gesprekken te hebben. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en stelt hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het komt er volgens verzoeker dus op aan om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Zoals ook door de Raad werd aangehaald, staan, aldus verzoeker, een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van neerleggen van het verzoekschrift vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden. Onder verwijzing naar diverse bronnen gaat verzoeker in op de socio-economische situatie in Afghanistan en analyseert hij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen, met name gezondheidszorg, voedsel en water, net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna hij ook de huidige humanitaire situatie analyseert. Verzoeker besluit met betrekking tot de analyse in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat de machtsovername door de taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand, zoals beschreven. Opvallend is echter, nog steeds volgens verzoeker, dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022, hetzelfde stelt. Daaruit volgt volgens hem dat de taliban ofwel niet in staat zijn, ofwel onwillig zijn, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, zo stelt hij, maar blijkt ook uit de verklaringen van de taliban-minister voor Buitenlandse Zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije van maart 2022. Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoonde dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

Ook voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Hij wijst erop dat de Raad in eerste instantie besloot dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban het conflictgerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van *“een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*. Een belangrijke precisering is volgens verzoeker echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment, aldus verzoeker. In verband met de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan haalt verzoeker aan

dat het niet zo is dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsovername. Ter illustratie hiervan citeert hij diverse bronnen. Onder verwijzing naar meerdere bronnen, die hij citeert, gaat verzoeker vervolgens in op het bewind van de Taliban. Verzoeker stelt, in verband met zijn persoonlijke omstandigheden, dat er bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening gehouden dient te worden *“met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”*, en verwijst naar het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 17 februari 2009. *In casu*, zo stelt verzoeker, wordt niet betwist dat hij een jongeman is die nu al ruime tijd in Europa verblijft.

Verzoeker besluit dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk *“een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*.

Tot slot citeert verzoeker een passage uit *“Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin drie arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden geanalyseerd.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“3. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, beschikbaar op: <https://hansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf/>

4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

5. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf.

6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>.

7. World Food Programme (WFP), *‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>.

8. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>.

9. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

10. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf.

11. France 24, *Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*, 8 november 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-health-system-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>.

12. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf.

13. La Libre, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.

14. OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslande_berichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.

15. *Hasth-e-Subh Daily, U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*, 8 april 2022, beschikbaar op: <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depot-kills-30-taliban-militants-in-helmand-province/>.
16. *Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*, 25 april 2022. Beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>.
17. *NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*, 23 juni 2022. Beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>.
18. *11.11.11 en UPINION, Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*, 11 augustus 2022. Beschikbaar op: https://11.be/sites/default/files/2022-08/Report_Between%20a%20rock%20and%20a%20hard%20place_2022_11.11.11.pdf."

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 8 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023, het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, de "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 2 februari 2024 en de "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 11 januari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stukken voegt:

"Documenten m.b.t. het psychologisch welzijn van de verzoeker

1. Attest Dr. R(...) B(...) (cognitief gedragstherapeut) d.d. 26 december 2024
 2. Doorverwijzingsbrief Dr. M(...) M(...) d.d. 21 november 2024
 3. Factuur met overzicht afspraken psychotherapie
 4. Medisch stuk in verband met opname in mei 2024;
- Documenten m.b.t. verzoekers verblijfplaatsen in België
5. Attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek d.d. 19 november 2024
- Documenten m.b.t. verzoekers werk in België
6. Contract en loonbrieven Greenyard
 7. Bewijzen werk fabriek te Gent
 8. Bewijzen Katronfabriek Soenen
 9. Opvolging VDAB
- Documenten m.b.t. de Nederlandse lessen
10. Deelcertificaten en bewijzen deelname lessen LIGO
 11. Brief Mevrouw V(...) K(...), lesgever LIGO d.d. 10 januari 2025
 12. Brief Mevrouw S(...) B(...), lesgever LIGO d.d. 9 januari 2025
- Overige documenten m.b.t. verzoekers leven in België
13. Begeleidende brief J(...) A(...), ACM-Jongerenwerking d.d. 10 januari 2025
 14. Getuigenis F(...) A(...), verzoekers partner
 15. Schermafbbeeldingen sociale media profielen
 16. Foto's van verzoekers leven in België".

Verzoeker licht hierbij toe dat hij kampt met veel stress en psychologische moeilijkheden en omwille daarvan ook wordt opgevolgd door een psycholoog. Hij licht tevens toe dat hij in mei 2024 werd opgenomen wegens cannabismisbruik. Aangaande zijn integratie wijst verzoeker erop intussen drieënhal jaar in België te wonen, te werken en met enkele vrienden een woning te huren. Bovendien volgt hij Nederlandse les en zal hij binnen enkele maanden starten aan een opleiding, zo stelt verzoeker. Hij voegt toe dat hij verschillende sporten uitoefent, vrijwilligerswerk deed, de weg vond naar begeleiding door de ACM-Jongerenwerking van het CAW Antwerpen, een afspraak heeft om zich in te schrijven voor inburgeringslessen en regelmatig gaat dansen in zijn vrije tijd en hierbij alcohol drinkt en sigaretten rookt. Verzoeker stelt verder dat hij zowel op zijn werk als tijdens zijn taallessen contacten heeft met vrouwen en dat hij een vriendin heeft, die hij al twee jaar kent en die ook Afgaanse is. Zijn partner zou twee

kinderen uit een eerdere relatie hebben en inmiddels gescheiden zijn van de vader van haar kinderen. Hij meent dat het feit dat hij in Afghanistan verloofd was en een liefdesrelatie in België heeft voor problemen kan zorgen. Verzoeker geeft verder aan op heden nog wel gelovig te zijn, maar zijn geloof niet langer te praktiseren. Hij licht toe dat hij niet langer bidt wegens een gebrek aan tijd en zijn psychologische moeilijkheden, niet langer meedoet aan de ramadan en evenmin de moskee bezoekt. Verzoeker benadrukt dat hij inspanningen levert om zijn leven in België op te bouwen en deel uit te maken van de Belgische samenleving. Hij verwijst nog naar het arrest van de Raad met nummer 299 848 van 11 januari 2024, en is van mening dat dezelfde redenering ook in zijn zaak moet worden gevolgd. Verzoeker herhaalt dat hij Afghanistan verschillende jaren voor de machtsovername verliet, waardoor hij niet bekend is met de nieuwe regels die door de taliban werden en worden opgelegd, en hij ook niet op de hoogte is van de precieze inhoud van de ‘*morality law*’ die sinds augustus 2024 door de taliban wordt gehandhaafd. Hij citeert in dit verband uit het rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van november 2024 en wijst erop dat één van de strafbare gedragingen “*het bevriend raken met niet-Moslims*” is, wat voor hem een ernstig risico zou inhouden. Ten slotte maakt hij nog een opsomming van verschillende veiligheidsincidenten in de provincie Kunduz.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een volledig exemplaar van zijn eerder op 11 januari 2025 neergelegde aanvullende nota, waarvan meerdere stukken ontbraken, neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn, nu (i) het onbegrijpelijk en onverklaarbaar is waarom hij het risico zou nemen de taliban te verklikken en het niet aannemelijk is dat hij gevraagd werd om de taliban te bespioneren, (ii) zijn verklaringen over de weinig efficiënte aanpak van de taliban over zulke belangrijke zaken als mogelijke spionnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnen, (iii) de manier waarop hij de taliban

en hun tactische werkwijze in zijn relaas afbeeldt bijzonder naïef is, (iv) hij voor zijn aankomst in België verschillende Europese landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en (v) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, omdat (B) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. De grond van verzoekers familie zou zich bevonden hebben in een dorp dat onder controle stond van de taliban, terwijl verzoeker een winkel zou gehad hebben die zich in gebied gecontroleerd door de voormalige overheid en recht tegenover een groot politiekantoor zou hebben bevonden. Op een dag zou de politiecommandant A. aan verzoeker gevraagd hebben om informatie te verstrekken over de taliban in verzoekers dorp. Hij zou onder andere willen weten hebben waar hun verblijfplaatsen waren. Verzoeker zou dit in eerste instantie geweigerd hebben, maar nadien toch toegezegd hebben omdat hij geen andere keuze had. Verzoeker zou uiteindelijk drie weken lang gespioneerd hebben, waarbij hij belangrijke informatie zou hebben kunnen verkrijgen bij enkele talibanvrienden over een depot waar de taliban hun gevangenen zouden vasthouden. In deze periode zou verzoeker door de taliban verschillende keren bij het politiekantoor gezien zijn, en tweemaal door hen gestopt zijn en gevraagd wat hij daar kwam doen. Verzoeker zou toen telkens geantwoord hebben dat de politie boodschappen bij hem kwam doen. Nadat verzoeker de politie geïnformeerd had over het depot van de taliban, zouden zij een militaire operatie uitgevoerd hebben waarbij er vijftien tot zestien talibanleden gedood zouden zijn. Na dit incident zouden de taliban verzoeker meteen opgebeld hebben en gezegd hebben dat hij zich moest presenteren. Verzoeker zou naar zijn neef gegaan zijn, die hem meenam naar Kaboel, waarna hij het land verliet. De taliban zouden tevens verzoekers vader gebeld hebben, die niets van het incident geweten zou hebben. Verzoekers vader zou naar hen toe gegaan zijn en drie dagen gevangen gehouden zijn. Nadat verzoekers vader de taliban verzekerd had dat hij van niets wist en de dorpsouderen voor hem garant stonden, zouden de taliban hem vrijgelaten hebben. Na de machtsovername zouden de taliban opnieuw naar verzoekers vader gekomen zijn en zouden ze hem opnieuw gevangen genomen hebben. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan dat de taliban hem de spionage niet zullen vergeven.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij op goede gronden vaststelt dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij het risico zou nemen om de taliban te verklikken. De adjunct-commissaris zet hierover in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom u ook nog maar het minste risico zou nemen om de taliban te verklikken. U verklaarde zelf dat wie werkt voor de overheid, of wie de overheid helpt of wie zelfs nog maar contact met de overheid heeft, simpelweg gedood wordt door hen (CGVS, p. 11-12). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde handelingen kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken van samenwerking met de overheid. Uw verklaringen bevestigen ook dat u maar al te goed beseft hoe gevaarlijk het voorstel van de commandant was. Zo heeft u zelf ook tegen de commandant gezegd dat iemand anders die taak op zich kan nemen omdat u en uw vader hiermee problemen kunnen krijgen (CGVS, p. 16-17). Echter bleken deze zaken u toch niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen. U stemde bijgevolg toe, dit omdat u enerzijds niet bestempeld wilde worden als talibanlid en anderzijds omdat de commandant beloofde u veilig te houden door u ofwel naar een andere provincie of zelfs het land uit te sturen als u problemen zou ondervinden (CGVS, p. 16-17). Het is toch wel bevreemdend dat juist dit laatste u overtuigde. De taliban gearresteerd krijgen, wat zoals u zelf aanhaalde ook door iemand anders en beter gekwalificeerd uitgevoerd kon worden, weegt vermoedelijk toch niet op tegen uw familie in gevaar brengen, hen moeten achterlaten en misschien zelfs uw eigen land moeten verlaten wanneer er zich problemen voordoen. En u kon er met bijna absolute zekerheid van uitgaan dat de taliban meermaals bespioneren wel ging leiden tot grootschalige problemen. Het idee dat u zomaar zonder nadenken uw leven in Afghanistan riskeert en uzelf gemoedwillig aan de gevaren van de reisweg blootstelt voor het laten arresteren van plaatselijke talibanleden is opmerkelijk. Het getuigt ook van weinig interesse voor de gevolgen die dit voor uw familie heeft meegebracht. Dit is zonder enige zekerheid en puur op goed geluk de veiligheid van uzelf en uw familie vergokken. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het meermaals bespioneren en verklikken van de taliban u en uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij ter verklaring van het risico dat hij nam om samen te werken met de overheid aanvoert dat hij geen andere keuze had, omdat hij zich anders zou blootstellen aan problemen met de politieagenten die regelmatige klanten van zijn winkel waren, hij in zijn dagelijks leven belemmerd zou worden en hij zich bij de controlepost zou moeten melden *“of onder het geringste voorwendsel zijn gecontroleerd”* en de gevolgen van de weigering met de overheid samen te werken even groot, zo niet groter waren dan de aanvaarding ervan. De Raad merkt in dit kader op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de taliban hem zouden doden wanneer zij wisten dat hij samenwerkte met de overheid (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 12), wat niet in verhouding staat met de beweerde belemmeringen van zijn dagelijks leven en het feit dat hij gecontroleerd zou worden door de overheid wanneer hij een samenwerking met hen zou weigeren. Verder kan verzoeker niet overtuigen waar hij stelt dat hij van mening was dat hij de risico's kon beperken omdat hij vrienden had bij de taliban, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat als zijn vrienden wisten dat hij zich met spionage bezighield, *“ze hem niet levend zouden houden”* (*Ibid.*, p. 19). Gelet op het voorgaande en het gegeven dat verzoeker op de hoogte is van de mogelijk fatale gevolgen van zijn samenwerking met de overheid, is zijn verklaring dat hij dit deels uit liefde voor zijn vaderland deed, niet afdoend. Aldus slaagt verzoeker er niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoeker niet kan overtuigen waarom juist hij gevraagd werd om de taliban te bespioneren. Hij laat hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende gelden:

“Daaruit voortvloeiend bent u ook nog eens weinig overtuigend over waarom juist u gevraagd werd om de taliban te bespioneren, zeker aangezien u zelf ook verklaarde dat iemand anders dit kon doen (CGVS, p. 16). Zo verduidelijkt u niet welke kennis, kwaliteiten of vaardigheden u de commandant kon bieden wat enigszins zou kunnen verklaren waarom hij zo vastberaden was u te rekruteren voor deze opdracht. De enige concrete reden die u aangeeft is dat u gevraagd werd omdat u van die regio was en daar gronden had waardoor u gemakkelijk in die regio binnen kon geraken (CGVS, p. 16-17). Dit klinkt echter toch wat vergezocht aangezien u eerder had verklaard dat uw winkel zich maar 3 tot 4 minuten of zo'n 20 meter van het huis bevond waar u woonde met uw ouders (CGVS, p. 6). Dan kost het maar weinig moeite om die zogenaamde regio te betreden. Het is bijgevolg moeilijk voor te stellen dat de commandant in een regio geïnteresseerd was die zich op wandelafstand bevond. Daarenboven sprak de commandant u aan omdat hij u persoonlijk kende vermits hij u heeft zien opgroeien (CGVS, p. 16). Ook deze reden is echter niet afdoende om enigszins te verklaren waarom de commandant u zulke grote verantwoordelijkheid zou toebedelen. Zo is het niet duidelijk hoe de commandant zich ervan kon verzekeren dat u hem betrouwbare informatie zou geven. Zoals u zelf nogal laattijdig aangaf, was u immers bevriend met leden van de taliban

(CGVS, p. 17). *Aangezien de commandant u kende en zelfs heeft zien opgroeien, kan er toch van uitgegaan worden dat hij op de hoogte was van het gegeven dat u niet alleen contact had met leden van de taliban, maar ook nog eens persoonlijk bevriend was met hen. Zulke amicale relaties met leden van de taliban zijn allesbehalve een garantie van uw loyaliteit naar de Afghaanse voormalige autoriteiten toe; iets wat de commandant maar al te goed beseft zal hebben. Bijgevolg is het onaannemelijk dat hij u zou vragen de taliban te bespioneren, niet wetende of u zijn verzoek zou steunen of niet.*"

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe dat hij verkeerd begrepen is aangezien de spionage niet plaatsvond in Nahi, waar zijn winkel was, maar wel in Chardara, waar hij vroeger woonde en waar zijn familie nog steeds gronden heeft. Hoe het ook zij, merkt de Raad op dat verzoeker, zelfs zo hij gezien werd als betrouwbaar omdat hij gronden had in het dorp, niet aannemelijk maakt waarom de commandant hem toch nog in vertrouwen zou nemen, rekening houdend met het feit dat verzoeker bevriend is met verschillende talibanleden en hij in eerste instantie een samenwerking met de overheid weigerde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17), en de commandant dus niet zeker kon zijn van verzoekers loyaliteit. Waar verzoeker dit tracht te verklaren door te stellen dat de commandant wist dat verzoeker geen andere keuze had omdat hij anders zijn winkel, wat zijn voornaamste bron van inkomsten was, zou verliezen, stelt de Raad vast dat het verliezen van de winkel niet in verhouding staat met de risico's die verzoeker liep wanneer zijn spionage ontdekt zou worden door de taliban. Verzoekers betoog is dan ook niet afdoend om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing om te buigen.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met redenen als volgt:

"Ten tweede kunnen bovenstaande kritische opmerkingen omtrent uw connectie met de commandant evenzeer toegepast worden tegenover uw beweerde vriendschap met de leden van de taliban. Zo blijken uw talibanvrienden zonder enig probleem belangrijke en uiterst geheime informatie met u te delen, enkel en alleen omdat u hen dat vraagt. De enige reden waarom ze u vertrouwen, is omdat u van hetzelfde dorp was en daar gronden had (CGVS, p. 18). Dit is toch maar een povere verklaring, zeker omdat de taliban u al verdachten van samenwerking met de overheid en u bijgevolg reeds op hun radar stond. Zo bent u tweemaal gestopt door een belangrijk lid van de taliban met een hoge rang met de vraag waarom u zo vaak in het politiestation te vinden was (CGVS, p. 20). U verklaart letterlijk dat die tijd, ze verdachten me, ze wisten niet zeker of ik het deed, ze waren niet zeker, maar na de operatie waren ze zeker dat ik het deed, want ze hebben spionnen (CGVS, p. 18). U impliceert duidelijk dat ze vermoedens hadden. Dat u ook nog eens gestopt wordt door een belangrijk lid van de taliban bevestigt dit gegeven. Immers, als er geen concrete vermoedens van spionage waren, zouden de taliban nooit een belangrijk lid zonder enige reden naar een simpele winkelier sturen. Desalniettemin blijven de gelederen van de taliban u vertrouwen en antwoorden ze zonder verpinken op de meest directe en onverbloemde vragen gaande over zaken zoals geheime depots en gevangenis (CGVS, p. 19). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, tracht u hun vermoedens te minimaliseren door te herhalen dat ze het niet zeker wisten en u dus niet verdacht werd (CGVS, p. 18). Deze redenering is allesbehalve logisch. Daarenboven wordt de taliban bijzonder nonchalant, naïef en zelfs onpraktisch voorgesteld als zij al hun leden niet waarschuwen over potentiële spionnen. Zo zijn er vermoedens in de allerhoogste rangen van de taliban, maar bereiken ze volgens u niet alle gelederen van de groepering waardoor u met gemak informatie van talibanleden kan ontfutselen. Uw verklaringen omtrent de weinig efficiënte aanpak van de taliban over zulke belangrijke zaken als mogelijke spionnen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate."

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij de openheid van zijn vrienden tracht te verklaren door te stellen dat zijn vrienden genoeg namen met de uitleg dat hij bij de politie moest zijn om betalingen te innen voor goederen die zij in zijn winkel waren komen halen, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat zijn vrienden hem tweemaal vroegen wat hij deed op het politiestation en ze niet zeker waren over verzoekers bedoelingen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Verzoeker licht verder toe dat zijn vrienden geen hooggeplaatste taliban waren, maar het een bron van trots was om deel uit te maken van de taliban en zij daarom opschepten over wat zij wisten. Met dit betoog kan verzoeker echter niet verduidelijken waarom deze jongeren dan toch bleven antwoorden op verzoekers vragen, wanneer zij al een zekere argwaan vertoonden, en zij niet op de hoogte bleken te zijn van het feit dat verzoeker al tegengehouden zou zijn door een hooggeplaatst lid van de taliban en door hen verdacht werd (*Ibid.*, p. 20). In de hypothese dat verzoekers vrienden wel op de hoogte zouden zijn geweest van de bestaande verdenkingen van spionage jegens hem, kan het geheel niet overtuigen dat zij vanuit een gevoel van trots "*slechts geïnteresseerd waren in het tonen van hun beperkte informatie*" en zich zodoende zouden blootstellen aan ernstige sancties of represailles van hogerhand.

Aangaande verzoekers verklaringen over de reactie van de taliban na de aanval op het depot, wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met reden op het volgende:

"Ten derde, alsof de taliban nog niet inefficiënt genoeg worden afgebeeld, is ook hun eerste reactie na de aanval van de overheid op hun depot weinig doeltreffend. Vooreerst belden ze u direct op (CGVS, p. 21). Dit telefonisch contact biedt u immers de mogelijkheid om ofwel de autoriteiten te verwittigen of het land te ontvluchten. De logische verwachting zou zijn dat de taliban u opwachten in het dorp waar ze de controle hadden, zodat ze u met gemak konden opzoeken, bedreigen en meenemen. Op deze wijze had u hen niet zo makkelijk kunnen ontkomen zoals u dat nu wel met gemak is gelukt. Het lijkt toch wel bijzonder onwaarschijnlijk, gezien de reputatie van een actor zoals de taliban, dat de taliban het risico zouden nemen om u te laten ontlopen. Zeker gezien de activiteiten waarvoor u vervolgd zou worden. Daarenboven verklaart u dat de taliban uw vader na het incident 3 dagen lang gevangen hadden genomen. Ze hadden hem gebeld en omdat uw vader niet op de hoogte was van het incident, heeft hij de taliban bezocht waarop hij is gearresteerd (CGVS, p. 15-16). Alsof het nog niet bevreemdend genoeg is dat uw vader niet op de hoogte was van wat er zich had afgespeeld, lieten de taliban hem na 3 dagen alweer vrij om hem dan na de machtsovername alsnog terug te arresteren (CGVS, p. 7-8, 16). Het is enorm onpraktisch en zelfs omslachtig om eerst al die moeite te nemen iemand te arresteren, deze dan kort nadien weer vrij te laten om ze dan alsnog zoveel jaren later opnieuw te arresteren. Dit plaatst toch wel vraagtekens bij de eigenlijke reden waarom uw vader juist is gearresteerd en in de gevangenis zou zitten. Verder maakt u ook geen doorleefde melding van actuele problemen. Zo blijken de taliban na uw vertrek geen contact meer gelegd te hebben met uw familie (CGVS, p. 21). Het is duidelijk dat de manier waarop u de taliban en hun tactische werkwijze in uw relaas afbeeldt toch wel bijzonder naïef is. Zeker gezien wat deze actor in het recente verleden allemaal heeft bereikt, lijkt deze nonchalante houding van de taliban toch wel heel onwaarschijnlijk, wat uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt."

Verzoeker betoogt dat hij in Nahi woonde, hij nog niets wist over de aanval toen de taliban hem opriepen en de taliban hem gewoon vroegen om zich voor te stellen, waarmee hij echter niets afdoet aan de weinig efficiënte aanpak van de taliban, waarbij ze hem door middel van een telefoontje de kans zouden hebben gegeven om te vluchten. Bovendien kan er net verwacht worden, de omstandigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift schetst in acht genomen, dat de taliban hem zouden opwachten aan zijn gronden in het door hen gecontroleerde dorp, zoals door de adjunct-commissaris in de hoger weergegeven motieven terecht wordt overwogen. Verder beperkt verzoeker zich ertoe zijn verklaringen te herhalen aangaande de gebeurtenissen nadien met betrekking tot de arrestatie van zijn vader, waarmee hij bovenstaande motieven evenmin kan weerleggen of ontkrachten. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker, waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de reden voor de arrestatie van zijn vader na de machtsovername was dat de taliban wisten dat hij zich in Europa bevond, zichzelf tegenspreekt, aangezien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader driemaal voor de rechtbank moest verschijnen omdat hij een zoon had die gespioneerd heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker slaagt er dan ook niet in bovenstaande analyse in een ander daglicht te stellen.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in de andere Europese landen waarlangs verzoeker naar België reisde is *in casu* bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen voorgaande analyse niet ombuigen. Verzoekers *taskara*, de *taskara* van zijn vader en de *taskara*'s van zijn broer en zus kunnen louter dienen ter staving van hun identiteit, die niet wordt betwist (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1-5). De foto's en de video's die verzoeker neerlegt hebben geen betrekking op zijn vluchtmotieven, daar dit momentopnames uit zijn leven zijn (*Ibid.*, nrs. 7 en 8). Aangaande de foto van verzoekers broer in het gips (*Ibid.*), stelt de Raad vast dat hieruit niet afgeleid kan worden op welke wijze verzoekers broer deze verwondingen opliep en verzoeker evenmin documenten ter staving hiervan neerlegt. Wat betreft de brief van de maliks (*Ibid.*, nr. 6), dient de Raad vast te stellen dat verzoeker beperkt op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van deze brief, wat getuigt van weinig interesse in zijn situatie (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Bovendien blijkt uit de vertaling van deze brief dat er wel gewag wordt gemaakt van problemen met de taliban, doch wordt hierin niet vermeld dat verzoeker ook effectief gespioneerd heeft. Deze brief is dan ook niet voldoende om de gedane vaststellingen betreffende verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn problemen om te buigen. Dat het jaartal dat hierin vermeld zou staan een materiële fout zou uitmaken doet hieraan geen afbreuk. Bovendien zijn al deze documenten kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In dit verband dient tevens te worden gewezen op de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt

dat Afghaanse documenten over het algemeen een lage betrouwbaarheid hebben omwille van de wijdverbreide corruptie en het gemak waarmee dergelijke documenten, al dan niet vervalst, tegen betaling kunnen worden verkregen (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)).

Uit stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota neergelegd op 11 januari 2025 en ter terechtzitting blijkt dat verzoeker wordt opgevolgd omwille van psychologische problemen (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stukken 1 – 4). In het attest van een cognitief gedragstherapeut van 26 december 2024 staat dat vermoed wordt dat verzoeker aan een depressie en aan PTSS lijdt. Uit deze stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker niet op een volwaardige wijze deelgenomen zou kunnen hebben aan de procedure, noch dat hij met dermate ernstige psychologische problemen kampte die zijn oordeelsvermogen in die mate aantastten dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op deze problematiek. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn mentale toestand zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3-18), betreft de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omdat hij gespioneerd zou hebben voor de voormalige overheid.

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige te worden beschouwd en het betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota met betrekking tot zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban, kan op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de '*civic space*' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd

als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsvername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrasa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrasa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrasa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrasa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsvername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in

een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de

aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtöe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtöe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over

teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris naliet om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in 1999 en er ongeveer twee jaar over gedaan heeft om van Afghanistan naar België te komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15; AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 37), waar hij aankwam in juni 2021, zodat moet worden aangenomen dat hij het grootste deel van zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Niettegenstaande verzoeker blijkens zijn verklaringen Afghanistan in 2019, *i.e.* zo'n twee jaar voor de machtsovername door de taliban, heeft verlaten, blijkt hij afkomstig te zijn uit een regio die al onder controle van de taliban stond. De taliban hadden er een controlepost en dwongen er hun regels af. Verzoeker verklaart dat zijn familie grond had in zijn geboorteregio en dat hij vaak heen en weer ging tussen deze regio en zijn huis en winkel gelegen in (voormalig) overheidsgebied. Verzoeker zou bovendien bevriend geweest zijn met enkele talibanleden uit zijn dorp (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12, 15-18). Het is in dit verband verder relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nog geregeld contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 8-9). In zoverre hij zou aanvoeren dat de heersende normen en regels binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen ten tijde van zijn vertrek, dient te worden vastgesteld dat hij in elk geval in de mogelijkheid is om zich middels de contacten met zijn familie in Afghanistan te informeren over eventuele veranderingen. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker zich bedient van een tolk Pasjtoe en verklaart soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 4).

Verzoeker stipt in zijn verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds bijna twee jaar, een duidelijke impact op hem hebben nagelaten, waardoor hij het onmogelijk acht "*om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie*". Verzoeker maakt met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels drieënhalf jaar in België niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij zich gebruiken en gewoontes heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo zou het voor hem zeer natuurlijk geworden zijn om te praten met vrouwen, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen. Uit de stukken gevoegd bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota blijkt dat verzoeker op een privéadres in Antwerpen woont, op verschillende plaatsen gewerkt heeft, een opleiding Nederlands volgt, uit eigen beweging deelneemt aan activiteiten gericht op integratie en taalverwerving, zoals vrijwilligerswerk en sportactiviteiten, en actief hulp zoekt bij vragen in verband met zijn administratie, school, inburgering en verblijfsprocedure (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stukken 5-13). De Raad wijst erop dat dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – zijn scholing, zijn job, het in enige mate beheersen van de landstaal en zijn deelname aan (sport)activiteiten, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van deze elementen anders aankijkt tegen de traditionele Afghaanse omgangsvormen, normen en waarden, laat staan dat hij op dat gebied verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd, of dat voor hem bijzonder belangrijk is en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. De getuigenissen van verzoekers leerkrachten Nederlands en een medewerker van de ACW-Jongerenwerking bevestigen dat verzoeker een sociale, leergierige en plichtsbewuste jongeman is, die veel vrienden en een actief sociaal leven heeft en die zich actief inzet (*Ibid.*, stukken 10-13). Waar deze stukken kunnen getuigen van verzoekers wil om te integreren en zich aan te passen aan de Belgische samenleving via onder meer zijn sociale contacten kan hieruit evenwel niet afdoende blijken dat deze contacten van die aard, frequentie of intensiteit zijn dat hij hierdoor fundamentele westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd, derwijze dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich aanpast aan de in Afghanistan geldende waarden en normen, zoals thans vormgegeven door de taliban. Het loutere feit dat verzoeker in België ook contact heeft met vrouwen en dit voor hem de normaalste zaak van de wereld zou zijn, zoals hij in zijn aanvullende nota opmerkt, doet hierover niet anders denken. Verzoeker toont niet aan dat hij in België dermate intensieve en regelmatige sociale contacten onderhoudt met meisjes en vrouwen dat hij zich hierdoor bepaalde westerse gedragingen of opvattingen, onder meer over de positie van de vrouw in de samenleving, zodanig eigen heeft gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen. Wat betreft de summierende getuigenis die verzoeker neerlegt van zijn beweerd partner F. A. (*Ibid.*, stuk 14), merkt de Raad op dat F. A. verklaart al twee jaar bevriend te zijn met verzoeker en van hem te houden, doch dat hieruit evenwel niet blijkt dat zij al twee jaar een relatie zouden hebben. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het feit dat hij in België een relatie zou hebben met een Afghaanse vrouw terwijl hij verloofd was in Afghanistan, daar bekend is en hem bij terugkeer in de problemen zou kunnen brengen, zoals hij in zijn aanvullende nota betoogt. Evenmin kan blijken dat verzoeker door deze vermeende relatie is blootgesteld aan westerse waarden en normen en een fundamenteel andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verder voegt verzoeker nog foto's toe van zijn sociale mediaprofielen en van zijn leven in België (*Ibid.*, stukken 15 - 16). Verzoeker is te zien op zijn werk, tijdens de Nederlandse les en tijdens activiteiten met vrienden. Deze foto's, die momentopnames zijn en niet gepaard gaan met enige toelichting omtrent de omstandigheden waarin of de gelegenheid waarbij zij werden genomen, kunnen evenmin staven dat verzoekers gedrag of denken, als gevolg van zijn jarenlange verblijf in België, dermate doordrongen is geraakt van een bepaalde levensvisie of -stijl dat hij zich niet of nagenoeg onmogelijk nog zou kunnen aanpassen aan de conservatieve samenleving van zijn land van herkomst, zoals vormgegeven door de taliban. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota toelicht dat hij voornamelijk gaat dansen in cafés en daarbij soms bier of wijn drinkt en sigaretten rookt, toont hij niet aan waarom hij dit gedrag bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet achterwege zou kunnen laten teneinde eventuele problemen met de taliban of de conservatieve gemeenschap te vermijden. Wat betreft de schermafbeeldingen van verzoekers sociale mediaprofielen, stelt de Raad vast dat uit de aangereikte landeninformatie niet blijkt dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker voert niet aan, noch kan uit voormelde foto's van zijn sociale mediaprofielen blijken, dat hij daarop kritische berichten over de taliban plaatst. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media-accounts heeft, dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanhaalt dat hij op heden nog wel gelovig is, maar niet langer praktiseert, blijkt niet dat hij zich bekeerd heeft en niet meer het islamitische geloof aanhangt. Verzoeker geeft aan dat hij niet langer bidt "*wegens gebrek aan tijd en wegens zijn psychologische moeilijkheden*" en toont geenszins aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om de religieuze voorschriften en plichtplegingen opnieuw in acht te nemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofd, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

In de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bij de individuele beoordeling van de mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van zijn psychologische moeilijkheden moet rekening worden gehouden met risicoverhogende factoren zoals de aard en visibiliteit

van deze problemen, de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie, etc. (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, p. 92-94). Uit de stukken 1 – 3 gevoegd bij zijn aanvullende nota blijkt dat verzoeker in november 2024 door zijn huisarts werd doorverwezen voor intake en verdere psychologische begeleiding omwille van een aantal psychische klachten en dat hij in december 2024 drie intakegesprekken had bij een cognitief gedragstherapeut, die in hoofde van verzoeker “een depressie en PTSS” vermoedt. Nog daargelaten dat deze diagnose blijkens het attest van 26 december 2024 louter gebaseerd blijkt op de gesprekken met verzoeker en de klachten waarvan hij zelf melding maakt, kan hieruit niet blijken dat of in welke mate verzoeker omwille van zijn psychische klachten riskeert bij terugkeer naar Afghanistan het doelwit te worden van vervolging door de taliban. Dit attest *an sich* kan geen verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker aantonen en verzoeker brengt in dit verband geen andere stukken bij. Waar verzoeker aanvoert dat hij aan een cannabisverslaving leed en in mei 2024 werd opgenomen wegens misbruik, kan uit het medisch stuk dat hij bijbrengt ter staving hiervan slechts blijken dat verzoeker in mei 2024 door zijn huisarts is doorverwezen voor verdere begeleiding en behandeling van enkele klachten die worden toegeschreven aan “cannabinoiden misbruik met afhankelijkheid”. Hieruit blijkt niet dat verzoeker effectief werd opgenomen, noch dat hij op heden met een cannabisverslaving kampt en om die reden een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Wat betreft verzoekers niets-betwiste herkomst uit de provincie Kunduz, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder concreet uitwerkt waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit deze provincie, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummer 270 813 en met nummer 228 224 van respectievelijk 31 maart 2022 en 30 oktober 2019 en in zijn aanvullende nota naar het arrest van de Raad met nummer 299 848 van 11 januari 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de

beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan*

Country Focus van november 2024, p. 59: “In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 8 januari 2025 neergelegde aanvullende nota). De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift respectievelijk zijn aanvullende nota ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT